

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Václava Štencla, MA, ve věci

žalobkyně: **TSA Formentor s. r. o.**
sídlem Olšanská 55/5, 130 00 Praha 3
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Köhlerem
sídlem Vysoká 149/4, 460 10 Liberec

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2022, č. j. 419/1.30/22-3

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj (dále jen „inspektorát práce“) rozhodnutím ze dne 15. 12. 2021, č. j. 24482/9.30/21-12, shledal žalobkyni vinnou ze spáchání šesti přestupků, a to:

- 1) podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, neboť v červnu 2021 zastřehně zprostředkovala zaměstnání pronajmutím pracovní síly čtyř pracovníků (S. Ch., O. Z., H. K. a I. O.) korporaci LINDE + WIEMANN CZ, s. r. o. (dále jen „LW“) na pracovišti na adrese Lidická 3453/141, 690 03 Břeclav, bez povolení k zprostředkování zaměstnání;
 - 2) podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť na výše uvedeném pracovišti umožnila dne 23. 6. 2021 paní I. O. výkon závislé práce dělníka ve výrobě mimo pracovněprávní vztah a bez povolení k zaměstnání;
 - 3) podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti, neboť nejpozději v den nástupu pracovníků S. Ch., O. Z. a H. K. písemně neinformovala příslušnou pobočku úřadu práce o jejich nástupu do zaměstnání;
 - 4) podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, neboť s pracovníky S. Ch., O. Z. a H. K. sjednal zkušební dobu delší, než je polovina sjednané doby trvání pracovního poměru;
 - 5) podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce, neboť zaměstnankyně O. Z. vykonávala dne 21. 6. 2021 pro žalobkyni závislou práci, aniž s ní měla žalobkyně uzavřenou písemnou pracovní smlouvu;
 - 6) podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce, neboť v konkrétně specifikovaných obdobích neposkytl zaměstnankyním S. Ch., O. Z. a H. K. k dosažené mzdě příplatek za práci v noci nejméně ve výši 10 % průměrného výdělku.
2. Za uvedená jednání uložil inspektorát práce žalobkyni pokutu ve výši 220 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Rozhodnutím ze dne 26. 5. 2022, č. j. 419/1-30/22-3, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí inspektorátu práce potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Nejprve uvedla, že žalovaný porušil § 2 odst. 1, § 3, § 4 odst. 2. § 4 odst. 4, § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Dále namítla, že při provedené kontrole zjistil inspektorát práce šest osob ukrajinské národnosti, z nichž dvě uvedly, že pracují pro korporaci IRGES s. r. o., a další byly vybrány do kontrolního vzorku. Není zřejmé, jakým způsobem a proč byly vybrány tyto osoby do kontrolního vzorku, a rozhodnutí správního orgánu je proto nepřezkoumatelné. Z rozhodnutí dále není jasné, jak bylo s těmito osobami komunikováno (česky nebo ukrajinsky), zda byl přítomen tlumočník, případně zda tyto osoby souhlasily s výslechem v češtině. Správní orgán pochybil, neboť se měl nejprve ptát ukrajinsky. Teprve poté, co by osoby ukrajinsky uvedly, že rozumějí česky, mohl by se ptát česky. Tento postup musí být písemně zaznamenán, což se nestalo. Celá situace je nepřezkoumatelná, výslechy jsou nepoužitelné jako důkazy a musí být provedeny znovu. U paní I. O. není zřejmé, zda se jedná o jednu nebo dvě osoby, neboť jsou ve spisu uváděna dvě rozdílná data narození. Paní Ch., Z., O. a K. vypovídaly stejnými slovy, což působí dojmem, že si správní orgán vše připravil dopředu a nechal si to jen od těchto osob schválit.
4. K jednotlivým přestupkům žalobkyně uvedla následující:
 - 1) Žalobkyně není agenturou práce, ale právnickou osobou, která má své zaměstnance a „pracuje na základě smlouvy o dílo“. Nešlo o pronajmutí pracovní síly. Uvedení čtyři pracovníci byli v pracovním poměru k žalobkyni a vykonávali práci na pronajatých

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

strojích. Pan Ž. je proškolil pouze z dobré vůle. Pracovní pomůcky s logem LW měli zaměstnanci pouze proto, že své zapomněli doma a nemohli by bez nich pracovat. Žalovaný nemůže žalobkyni trestat za pronájem pracovní síly a současně za nesplnění oznamovací povinnosti dle bodu 3).

- 2) Paní O. se byla na práci pouze podívat, zda se jí bude líbit a zda na ni bude stačit; dne 23. 6. 2021 papírově pro žalobkyni nepracovala, ale měla to v úmyslu. Vykonávala stejnou práci jako zbylé tři kolegyně, ale na pracovišti byla nová – kvůli COVIDu neměla práci v Logistic Team. Práce se jí líbila, a dokonce požádala o změnu zaměstnavatele.
 - 3) Žalobkyně zasílala informaci o nástupu zaměstnankyň na příslušnou pobočku úřadu práce. Jelikož tam tato informace nedorazila, posílala ji znovu, ale to už bylo ve smyslu zákona o zaměstnanosti pozdě. Jednalo se o politováníhodný omyl.
 - 4) „Tuto skutečnost prohlásila žalobkyně za nespornou“.
 - 5) Zaměstnankyně O. Z. měla písemnou smlouvu s žalobkyní uzavřenou až od 22. 6. 2021, neboť dne 21. 6. 2021 si ji byla pouze prohlédnout, zda jí bude vyhovovat. Žalobkyně má s odkazem na občanský zákoník za to, že nedostatek formy je možné mezi smluvními stranami dodatečně zhojit, přičemž neplatnosti smlouvy se nelze dovolat, pokud bylo započato s plněním (zaměstnanec začal práci vykonávat).
 - 6) Mezi žalobkyní a korporací LW nebyla uzavřena rámcová smlouva o dočasném přidělení osob. Byl mezi nimi obchodněprávní vztah na základě smlouvy o dílo. Zásada stejná práce, stejná mzda, stejná hodnota platí toliko v pracovněprávních vztazích. Tvrzení o tom, že žalobkyně by měla dávat stejnou mzdu jako korporace LW, která nevystupuje jako uživatel, ale jako objednatel, je nepřiléhavé.
5. Ve vztahu ke správnímu trestu žalobkyně namítla, že správní orgán nedostatečně odůvodnil, proč uložil pokutu právě ve výši 220 000 Kč. Správní orgán rovněž nedostatečně zhodnotil polehčující a přitěžující okolnosti. Přitěžující okolností je přitom pouze mnohost spáchaných přestupků, kdežto polehčujícími okolnostmi jsou první provinění žalobkyně a okamžitá náprava ze strany žalobkyně poté, co jí bylo vytknuto pochybení. Podnikání žalobkyně zásadním způsobem ovlivnila covidová ekonomická situace na trhu práce, kdy byl omezen příliv pracovníků ze zahraničí. Žalobkyně se jako jedna z mála snaží „držet“ zaměstnance. Uložená pokuta je však tak vysoká, že v situaci, kdy bylo žalobkyni vládním opatřením zakázáno podnikat, nemůže pokutu zaplatit, aniž by musela propouštět.
6. Z těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na své rozhodnutí a rozhodnutí inspektorátu práce, neboť žalobní námítky jsou shodné s námitkami uváděnými žalobkyní ve správním řízení a při kontrole. Porušení správního řádu uvádí žalobkyně jen obecně bez návaznosti na napadené rozhodnutí. Zástupce žalobkyně byl před vydáním rozhodnutí inspektorátu práce poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu, na což reagoval doložením daňových příznání žalobkyně. V odvolacím řízení nebylo prováděno dokazování, nebylo tak třeba aplikovat § 36 odst. 3 správního řádu. Druh a výše sankce byla řádně odůvodněna, inspektorát práce se zabýval všemi zákonnými kritérii. V České republice v průběhu pandemie koronaviru nenastala situace, kdy by bylo vládním opatřením zakázáno podnikat – rozhodně ne v oblasti

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

podnikání žalobkyně (kompletační a dokončovací práce). Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

8. Soud ve věci nařídil a provedl jednání, při němž účastníci setrvali na svých stanoviscích.
9. Žaloba není důvodná.
10. Námitky týkající se porušení § 2 odst. 1, § 3, § 4 odst. 2, § 4 odst. 4, § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu jsou žalobkyní vedeny ve zcela obecné rovině bez jakékoliv vazby na projednávaný případ. Soud se k nim proto může rovněž vyjádřit jen zcela obecně tak, že ze správního spisu nezjistil, že by ze strany správních orgánů došlo k porušení těchto ustanovení. Žalobkyni byla dána možnost, aby uplatnila skutečnosti a důkazy svědčící v její prospěch (viz zejména protokol o provedení důkazů ze dne 13. 10. 2021). Rovněž byla postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu vyzvána, aby se vyjádřila k podkladům rozhodnutí (viz vyrozumění o ukončení dokazování ze dne 10. 11. 2021). Tohoto práva pak žalobkyně využila a doložila svá daňová přiznání. Jiné návrhy (procesní, důkazní) neučinila. Tyto žalobní námitky jsou proto nedůvodné.
11. K dalším námitkám pak soud úvodem poznamenává, že jsou zcela totožné s námitkami, které žalobkyně uplatnila v rámci kontroly i v rámci správního řízení. Správní orgány se přitom s těmito námitkami opakovaně vypořádaly (k tomu viz zejména zcela vyčerpávající prvostupňové rozhodnutí inspektorátu práce).
12. K otázce výběru osob do „kontrolního vzorku“ soud podotýká, že v rámci kontroly provedené dne 23. 6. 2021 na pracovišti korporace LW na adrese Lidická 3453/141 v Břeclavi inspektorát práce zkontroloval celkem 26 zde pracujících osob. U čtyřech z nich (S. Ch., O. Z., H. K. a I. O.) zjistil, že jejich zaměstnavatelem je „vedoucí Molová“, která jedná za žalobkyni. Je pak zcela logické, že při posuzování dodržení právních předpisů ze strany žalobkyně se zabýval těmito osobami, které k ní měly pracovněprávní vztah. Soudu není zřejmé, proč by se měl inspektorát práce ve vztahu k žalobkyni zabývat jinými osobami přítomnými na pracovišti, které k ní žádný pracovněprávní vztah neměly (pracovaly pro korporaci IRGES s. r. o. nebo LW). Rozhodnutí správních orgánů nelze mít z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné.
13. Pokud jde o námitku týkající se výsledků pracovních žalobkyně v českém jazyce, pak je třeba předně uvést, že se o žádné výsledky nejednalo. Inspektorát práce pouze v rámci prováděné kontroly ztotožňoval jednotlivé osoby přítomné na pracovišti a zjišťoval od nich následující údaje: jméno, příjmení, datum narození, doklad totožnosti, státní příslušnost, adresu pobytu v ČR, druh vykonávané práce, zaměstnavatele, datum nástupu do práce a na základě čeho osoba práci vykonává (pracovní smlouva apod.). Za podstatné pak soud považuje to, že údaje zjištěné od čtyř pracovních žalobkyně byly následně v rámci kontroly a ve správním řízení potvrzeny jak samotnou žalobkyní, tak provedenými důkazy (zejména pracovními smlouvami). Za této situace je irelevantní, zda ony čtyři pracovnice rozuměly a hovořily česky, a jejich výslech je nadbytečný. Námitka, že si správní orgán vše dopředu připravil, nedává v kontextu právě uvedeného smysl – jestliže žalobkyně tvrzení svých pracovních sama potvrdila, není zřejmé, v čem by měl být postup inspektorátu práce nevěrohodný, nebo proč by měl být inspektorát práce podjatý.
14. Otázkou dvou různých dat narození paní I. O. se inspektorát práce zabýval již dne 31. 8. 2021 v rámci vyřízení námitek žalobkyně proti protokolu o kontrole. Inspektorát práce uvedl, že datum narození paní O. je X, přičemž údaj 19. 5. 1991 je písařskou chybou. Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

Z pohledu soudu je toto vysvětlení zcela dostačující. Z písařské chyby rozhodně nelze dovozovat, že byly na pracovišti v době kontroly přítomné dvě osoby stejného jména.

15. K přestupku pod bodem 1) lze uvést, že se jej dopustí právnická osoba, která zastřené zprostředkovává zaměstnání podle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti. Toto ustanovení definuje zastřené zprostředkování zaměstnání jako činnost právnické osoby nebo fyzické osoby, spočívající v pronájmu pracovní síly jiné právnické osobě nebo fyzické osobě, aniž by byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Dle posledně citovaného ustanovení se zprostředkováním zaměstnání rozumí zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení. Podle § 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti zprostředkovávají zaměstnání za podmínek stanovených tímto zákonem právnické nebo fyzické osoby, pokud mají povolení k příslušné formě zprostředkování zaměstnání (dále jen „agentury práce“). Konečně pak podle § 60 odst. 1 zákona o zaměstnanosti vydává povolení ke zprostředkování zaměstnání generální ředitelství Úřadu práce na základě žádosti právnické nebo fyzické osoby.
16. Inspektorát práce se výkladem a aplikací těchto předpisů na případ žalobkyně podrobně zabýval na s. 11-16 svého rozhodnutí a žalovaný se s jeho hodnocením ztotožnil. Skutkovým a právním závěrům správních orgánů nemá soud co vytknout. Žalobkyně svou obranu postavila na tvrzení, že není agenturou práce a že pouze korporaci LW dodávala dílo, k čemuž si pronajímala její stroje. To doložila rámcovou smlouvou o dílo a smlouvou o nájmu prostoru sloužícího k podnikání. Soud podotýká, že pro posouzení věci je nerozhodné, zda se žalobkyně považuje za agenturu práce či nikoliv. Podstatná je skutečnost, že v rozporu se zákonem pronajala pracovní sílu. Ve věci bylo prokázáno, že čtyři výše uvedené pracovnice žalobkyně vykonávaly práci pro korporaci LW. Vedoucí zaměstnanci korporace LW je proškolovali, poskytovali jim pracovní pomůcky, přidělovali jim práci, a jejich práci kontrolovali. Nejednalo se o komplexní dodávku služeb či zboží ze strany žalobkyně společnosti LW (outsourcing). Rámcová smlouva o dílo a smlouva o nájmu prostoru sloužícího k podnikání jsou občanskoprávní instrumenty, jejichž účelem je pouze zakrýt skutečný stav pronájmu pracovní síly. Námitky žalobkyně, že pan Ž. proškolil pracovnice žalobkyně jen z dobré vůle, nebo že si pracovnice žalobkyně zapoměly pracovní pomůcky doma, a proto jim byly korporací LW zapůjčeny, jsou v tomto kontextu nejen nedůvěryhodné, ale zejména nemají oporu ve zjištěných skutečnostech (viz k tomu zejména vyjádření mistra výroby L. Ž. a vedoucího výroby M. H.). Konečně správní orgány nepochybily ani v tom, že žalobkyni shledaly vinnou současně ze spáchání přestupku dle bodu 1) a dle bodu 3). S. Ch., O. Z. a H. K. jako cizinky uzavřely s žalobkyní pracovní smlouvu. Žalobkyně proto byla povinna informovat příslušnou pobočku úřadu práce o jejich nástupu do práce. Skutečnost, že se žalobkyně současně dopustila zastřené zprostředkování zaměstnání, s touto povinností nijak nesouvisí (oznamovací povinnost stíhá zaměstnavatele – žalobkyni, nikoliv případného uživatele). Námitky proti prvnímu přestupku jsou nedůvodné.
17. Přestupek podle bodu 2) spáchá právnická osoba, která umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2 zákona o zaměstnanosti. Podle tohoto ustanovení se nelegální práci rozumí 1. závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah, 2. práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.

18. V projednávané věci bylo prokázáno, že žalobkyně umožnila dne 23. 6. 2021 paní I. O. vykonávat závislou práci u korporace LW, aniž s ní měla uzavřenou pracovní smlouvu, dohodu o provedení práce nebo dohodu o pracovní činnosti. Současně I. O. jako cizinka neměla vydáno povolení k zaměstnání na této pozici ve smyslu § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně tedy této osobě umožnila výkon nelegální práce. Tvrzení žalobkyně, že se tato pracovnice byla na práci pouze podívat, je popřeno samotnou žalobkyní v dalším textu žaloby, kde uvádí, že tato pracovnice vykonávala stejnou práci jako zbylé tři kolegyně. Tvrzení, že tato pracovnice neměla kvůli COVIDu práci, že se jí práce líbila nebo že požádala o změnu zaměstnavatele, nemají na závěr o naplnění skutkové podstaty přestupku žádný vliv. Námitky proti druhému přestupku jsou nedůvodné.
19. Přestupku podle bodu 3) se dopustí právnická osoba tím, že nesplní oznamovací povinnost podle zákona o zaměstnanosti nebo nevede evidenci v tomto zákoně stanovenou. Podle § 87 odst. 1 věta první zákona o zaměstnanosti platí, že nastoupí-li do zaměstnání nebo k výkonu práce na území České republiky občan Evropské unie, jeho rodinný příslušník (§ 3 odst. 2), rodinný příslušník občana České republiky uvedený v § 3 odst. 3, cizinec uvedený v § 98 písm. a) až e) a j) a l) až s) a v § 98a, u kterého se nevyžaduje povolení k zaměstnání, nebo cizinec, u kterého se vyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta, je jeho zaměstnavatel povinen o této skutečnosti písemně informovat příslušnou krajskou pobočku Úřadu práce, a to nejpozději v den nástupu těchto osob k výkonu práce.
20. Zaměstnankyně žalobkyně S. Ch. nastoupila do zaměstnání dne 14. 6. 2021, O. Z. dne 21. 6. 2021 a H. K. dne 23. 6. 2021. Žalobkyně však příslušnou pobočku úřadu práce informovala o jejich nástupu do práce až dne 2. 7. 2021, čímž spáchala uvedený přestupek. Své tvrzení, že informaci zaslala včas, žalobkyně nijak neprokázala. Na odpovědnost žalobkyně za přestupek pak nemůže mít vliv její tvrzení, že se jednalo o omyl nebo že povinnost splnila dodatečně. Námitky jsou nedůvodné. Nad rámec věci soud poznamenává, že ve výroku rozhodnutí inspektorátu práce je u všech tří zaměstnankyň na místo roku 2021 uveden rok 2020. S ohledem na obsah správního spisu se dle názoru soudu jedná o zřejmou nesprávnost, která nadto nemá žádný vliv na závěr o spáchání přestupku žalobkyní. Správní orgán může tuto nesprávnost odstranit postupem dle § 70 správního řádu.
21. K přestupku bodem 4) žalobkyně uvedla, že tuto skutečnost prohlásila za nespornou. Soud z tohoto vyjádření nemůže dovodit nic jiného, než že proti skutkovému a právnímu posouzení přestupku pod bodem 4) správními orgány žalobkyně ničeho nenamítá. Soud se jím proto nezabýval.
22. Přestupek podle bodu 5) spáchá právnická osoba tím, že neuzavře písemně pracovní smlouvu, dohodu o provedení práce nebo dohodu o pracovní činnosti. Dle § 3 zákoníku práce může být závislá práce vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy.2) Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr. Podle § 34 odst. 2 zákoníku práce pak musí být pracovní smlouva uzavřena písemně.
23. V projednávané věci bylo provedenými důkazy prokázáno (vyjádření pana Ž. a pan H., úkolový list zákazníka), že žalobkyně umožnila paní O. Z. výkon závislé práce dne 21. 6. 2021 na pracovišti korporace LW. Písemnou pracovní smlouvu však s touto pracovnicí uzavřela až dne 22. 6. 2021. Tímto jednáním tedy žalobkyně bez dalšího naplnila skutkovou Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

podstatu uvedeného přestupku. Tvrzení žalobkyně, že si paní Z. byla práci pouze prohlédnout, je vyvráceno výše uvedenými důkazy i vyjádřením samotné žalobkyně v žalobě (viz bod 18 tohoto rozsudku). Otázky, zda byla pracovní smlouva uzavřena platně a zda došlo k následnému zhojení nedostatku formy, nemají na závěr o spáchání přestupku žádný vliv (zákon s těmito okolnostmi nespojuje žádný následek, natož zánik odpovědnosti za přestupek). Odpověď na ně je podstatná pouze pro vztah mezi žalobkyní a paní Z., nikoliv pro posouzení jednání žalobkyně z pohledu správního trestání. Námitky jsou nedůvodné.

24. Žalobní námitky k přestupku pod bodem 6) se zcela mívají s podstatou přestupkového jednání. Žalobkyni bylo správními orgány kladeno za vinu, že neposkytla svým zaměstnankyním příplatek za práci v noci, nikoli nedodržení mzdových podmínek srovnatelného zaměstnance. Tento závěr ke shodným námitkám ostatně žalobkyni sdělil již inspektorát práce ve svém rozhodnutí. Trvá-li žalobkyně v žalobě ve vztahu k tomuto přestupku na své mimoběžné argumentaci, pak soudu nezbyvá než konstatovat, že tyto námitky nejsou důvodné. Nejsou totiž vůbec způsobilé zpochybnit zákonnost rozhodnutí správních orgánů ve vztahu k tomuto přestupku.
25. Závěrem žalobkyně napadla též uložený správní trest. Inspektorát práce se správním trestem zabýval na s. 24-28 svého rozhodnutí, kde vyčerpávajícím způsobem zhodnotil veškerá zákonná kritéria při ukládání správního trestu, jak jsou formulována v § 37 až § 40 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Žalovaný se s těmito úvahami ztotožnil na s. 11-12 svého rozhodnutí. Správní orgány logicky vyhodnotily jako nejzávažnější přestupek dle § 140 odst. 1 písm. g), za nějž lze uložit pokutu do výše 10 000 000 Kč, nejméně však 50 000 Kč. S ohledem na množství spáchaných přestupků a další okolnosti podrobně specifikované inspektorátem práce nelze dospět k závěru, že by správní úvaha ohledně konkrétní výše pokuty byla neodůvodněná, nebo že by uložená pokuta v rozsahu 2 % zákonné sazby byla excesivní (vybočující ze skutkových okolností věci).
26. Argumentuje-li žalobkyně, že byly nedostatečně zhodnoceny polehčující a přitěžující okolnosti, pak ovšem neuvádí, v čem konkrétně by měl tento nedostatek spočívat, jaké okolnosti byly pominuty nebo naopak excesivně zdůrazněny. Soudu v tomto kontextu není zřejmé, co žalobkyně míní tvrzením, že přitěžující okolností je pouze mnohost spáchaných přestupků, kdežto polehčujícími okolnostmi jsou první provinění žalobkyně a okamžitá náprava ze strany žalobkyně poté, co jí bylo vytknuto pochybení. Pokud tím žalobkyně míní nepoměr v počtu přitěžujících a polehčujících okolností (1:2), pak posouzení polehčujících a přitěžujících okolností nelze založit na pouhé matematické úvaze beroucí v úvahu jejich absolutní množství.
27. Výši uložené pokuty v rozsahu 2 % zákonné sazby nelze s ohledem na majetkové poměry žalobkyně (kterými se správní orgány rovněž zabývaly) považovat za likvidační. K argumentaci žalobkyně vznesené při jednání soud podotýká, že správní orgány hodnotily nejen obrat žalobkyně, nýbrž i její zisk za roky 2019 a 2020, přičemž v obou případech čistý zisk po zdanění cca dvojnásobně přesahoval uloženou pokutu; z toho logicky vyplývá, že uložená pokuta nemůže být likvidační. K závěru o nezákonnosti uložené pokuty soud nevede ani tvrzení žalobkyně týkající se pandemie koronaviru COVID-19. V prvé řadě soud poznamenává, že k situaci v době pandemie správní orgány přihlédly jak při určení výše pokuty, tak při stanovení doby její splatnosti (srov. s. 28 rozhodnutí inspektorátu). Argumentace žalobkyně je nadto vedena jen v obecné rovině a není nijak podložena důkazy. Konečně je pak nepravdivé tvrzení žalobkyně, že jí bylo vládním opatřením zakázáno podnikat. Žádné takové vládní opatření týkající se předmětu činnosti žalobkyně nebylo v průběhu pandemie vydáno. Námitky nejsou důvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

28. Soud závěrem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod konstatuje, že v průběhu soudního řízení nedošlo k takovým změnám právních předpisů, které by měly za následek pro žalobkyni výhodnější posouzení přestupkových jednání.

V. Závěr a náklady řízení

29. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. října 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu